

DENISE SÖKTE MED BLICKEN, fann Matildas bekanta ansikte och visste omedelbart att något inte stämde. Hon kunde se det i sin väns ansträngda leende, hennes misslyckade försök till uppdragna mungipor. Denise sög in ett hastigt andetag av den ljumma höstluften, lät den virvla ner i lungorna och vred huvudet åt vänster medan hon balanserade på trottoarkanten i sina vita Converse.

Varma vindar hade rört sig in över staden och fått de senaste septemberdagarna att kännas som en välkommen återkomst av sommaren. Ett tillfälligt, men behagligt, tillstånd. Denise tog in känslan av mild sol mot huden samtidigt som en bil körde förbi och fick ett par slingor av hennes hår att vaja som fanor i luftdraget. När vägen var fri rättade hon till axelremmen på handväskan, klev ner på asfalten och korsade övergången med raska steg.

”Denise! Du kom!” Matilda höjde handen till hälsning.

Trots gesten kunde Denise uppfatta den onaturliga klangen i hennes tonfall. ”Matilda...” Hennes enda ord var vaksamt när hon klev upp på den motsatta trottoaren. Hon gav sin vän en snabb kram, men drog sig lika snabbt undan igen för att kunna studera hennes ansikte. Hennes ögon smalnade. ”Vad har du gjort?”

”Gjort?” Matilda gav till ett nervöst skratt, trampade i marken och drog handen genom håret. Rödbrunt, spikrakt hår som nådde henne till hakan och gav intrycket av en mopedhjälm. ”Vad menar du?”

Denise ögonbryn formade en skeptisk rynka när hon sänkte dem. ”Jag har känt dig i evigheter, Matilda. Jag kan alla dina ansiktsuttryck och just nu står ordet 'skyldig' skrivet i pannan på dig.”

För en kort stund såg det ut som om Matilda tänkte protestera, som om hon tänkte förneka faktum, men sedan

blåste hon ut luft genom läpparna och kastade en blick bakom sig. ”Okej, okej. Bli inte arg nu.”

”Matilda!” Denise utstötte frustrerat hennes namn utan att dölja den otålighet som höll på att ta över hennes humör. ”Bara säg det.”

Hennes väns blick flackade mellan Denise och restaurangen bakom dem när hon ännu en gång såg sig om över axeln, som om hon väntade sig ett bakhåll. ”Jag sa ju att vi skulle träffas här för att äta lunch ihop idag, eller hur? Du och jag och Felix.” Hennes ögon fokuserade på Denise igen.

”Ja?” Denise ton uppmanade henne att fortsätta.

Matilda var tyst medan en grupp människor passerade dem på trottoaren och grimaserade sedan ursäktande. ”Och...en kompis till Felix.” De sista orden var en blandning av vädjan och ängslig viskning.

”Va?” Denise kände hur hon stelnade till av motviljan som fyllde hennes kropp uppifrån och ner, som fick hennes mage att dra ihop sig. ”Har du ordnat en date åt mig? Utan att säga något innan?”

Matilda skakade hastigt på huvudet och höll upp båda händerna. ”Det behöver inte vara en date om du inte vill. Vi är bara fyra personer som äter lunch tillsammans. Inget mer än så. Och dessutom –”

Denise lyssnade inte längre när Matilda fortsatte snubbla över orden i sin iver att avdramatisera planerna hon och pojkvännen gjort upp bakom ryggen på henne. Trots att Matilda varit hennes äldsta och närmaste vän sedan de började skolan var det här ett område där de aldrig tycktes förstå varandra, aldrig tycktes se saker och ting på samma sätt. Om hon ville, skulle Denise kunna demonstrera antalet gånger i sitt liv hon varit kär genom att hålla upp två fingrar. Två gånger, på tjugotvå år.

Vid det första tillfället hade hon gått i femte klass och Matilda hade kommit fram till henne med ögon som lyste av

iver efter mattelektionen. Det hade varit uppenbart att hennes vän bar på en nyhet som hotade att spränga henne om hon inte fick avslöja den snart. Matilda hade gripit tag i ärmen på Denise tröja och viskat i hennes öra att de skulle vänta tills kapprummet var tomt. Först då hade hon, efter ett kvävt tjut, berättat att pojken som Denise varit förtjust i sedan första skoldagen hade bett Matilda att fråga chans på henne åt honom. Denise hade haft svårt att tro att det var sant. Hon hade tryckt handen mot hjärtat och känt hur det bultade under fingrarna. Sedan hade hon sagt till sin bästa vän att gå tillbaka och svara ja åt henne.

Deras förhållande hade varat en dag. Det var så lång tid som krävts för Denise att inse hon inte var intresserad av att ha någon pojkvän. Inte än. De hade hållit varandra i handen på rasten efter lunchen, men redan nästa dag skickade Denise Matilda med meddelandet om att hon ville göra slut. Det tog tre dagar för honom, hennes första kärlek, att komma över avspisningen och fråga chans på en annan tjej. Denise hade blivit förvånad över hur lite hon brydde sig om det.

Den andra gången hade hon varit femton år och så förälskad att hon haft svårt att koncentrera sig på skolarbetet. Föremålet för hennes oförställda beundran hette Kristian och satt framför henne på fransklektionerna där Denise fixerade sin blick vid hans nacke så ofta som hon kunde komma undan med det. Hon dagdrömde om honom utan uppehåll, klottrade hans namn i sina anteckningsblock och föreställde sig det ena scenariot efter det andra då hon samlade mod till sig, gick fram och berättade hur hon kände. Hon skulle utgjuta sitt hjärta och han skulle svara att han hade känt likadant hela tiden, att de två var menade för varandra.

Men det rätta tillfället fortsatte att lysa med sin frånvaro och till slut fick Denise syn på honom när han kysste en annan tjej vid cykelstället utanför skolbyggnaden. Ett tillfälle som brutalt tvingat henne att simma upp till ytan ur sin

tonårsförälskelse. Hon hade snabbt tagit skydd bakom husknuten, dragit in ett skälvande andetag och försökt svälja den beska smaken av svek. Någon vecka senare, efter att ha snyftat i kudden på kvällarna och lyssnat på sånger om brustna hjärtan på eftermiddagarna, hade hon insett något som fått henne att skämmas. Hon hade inte känt Kristian, inte överhuvudtaget. Hon hade inte känt till mycket mer än hans namn och ändå hade hon ägnat timmar åt att lära sig hans schema och skriva kärleksdikter med honom som objekt.

Året därpå, när hon hade hunnit fylla sexton och börjat gymnasiet, förändrades allt. Det var då Denise gjorde en överraskande upptäck. Det var då hon upptäckte att killarna föll som kaglor för henne bara hon såg dem i ögonen, bara hon mötte deras blick och log. Till en början intalade hon sig själv att det var inbillning, något hon måste ha fått om bakfoten. Men när trenden med killar som rodnade och stammade i hennes närvaro inte gick över blev hon tvungen att erkänna för sig själv att det var ett faktum. En ny situation hon var tvungen att vänja sig vid och hitta ett sätt att hantera.

Det var många som påpekade för henne att hon såg bra ut. Hon var strax över en och sjuttio lång, slank och hade honungsblont hår som mjukt gled nedför hennes rygg och reflekterade ljuset som föll på det. Hennes ögon hade en ovanlig färgkombination av brons och mörkgrön; nyanser som strålade ut från iris och glittrade när hon log. Ögonen ramades in av långa fransar, lika täta som mörka. Näsan var rak och smal ovanför fylliga läppar och en liten haka. Men den effekt hon hade på de unga männen tycktes sträcka sig bortom utseandets påverkan.

Hon hade en utstrålning som utövade en stark attraktionskraft på det motsatta könet, vare sig hon ville det eller inte. En inverkan på killar och män som många kvinnor hade varit villiga att offra sin högra arm för. Denise tillhörde inte de kvinnorna. Hon avskydde det, avskydde att hon inte

kunde vara vän med killar eftersom det aldrig tog lång tid innan de blev kära i henne. Avskydde att hon många gånger inte ens kunde möta blicken hos en man och le när hon presenterade sig utan att lägga märke till att han med halvöppen mun förlorade sig i hennes ögon.

När Denise gick sitt sista år på gymnasiet hade tre år av sådana reaktioner från killar fått henne att ändra personlighet, att bli någon hon aldrig hade planerat att bli. För att slippa såra någon, slippa ge dem falska förhoppningar eller ännu värre – ett krossat hjärta – gjorde hon sig otillgänglig på alla sätt hon kunde. Hon undvek att möta killars blickar, undvek att le mot dem och undvek att ta kontakt med dem. Det gjorde att hon kunde uppfattas som kylig och högfärdig, men hon föredrog det framför att säga nej till någon som bjöd ut henne. Då slapp hon åtminstone se besvikelsen i hans ögon när hon avfärdade honom, slapp åtminstone möta hans uppbringade mod med en värjstöt.

Det var den första och största av nackdelarna med att vara tjejen alla killar blev förälskade i. Den andra var hur det påverkade andra tjejer. Denise hade ända sedan gymnasiet haft svårt att få kvinnliga vänner eftersom de inte kunde se henne som något annat än en farlig konkurrent om killarnas uppmärksamhet. De gav Denise irriterade blickar och vände demonstrativt ryggen åt henne vid skåpen i korridoren. Något som gjort henne ännu mer tacksam över sin vänskap med Matilda.

Matilda blev aldrig, någonsin, avundsjuk. Det var som om avundsjuka var en egenskap som inte gick ihop med hennes natur och aldrig skulle göra det, som om hon helt enkelt valt bort det. Det spelade ingen roll för Matilda att alla killar var intresserade av hennes bästa vän eller att Denise var bättre än henne i de flesta skolämnen. Matilda var trygg i sig själv. Hon visste vem hon var och det kunde inget rubba på. Och eftersom de stod varandra lika nära som systrar och kände varandra utan

och innantill, hade Denise inga problem med att tala om för sin vän exakt vad hon kände och tänkte. Det här tillfället var inget undantag.

”Det spelar ingen roll vad du kallar det.” Denise höll upp en hand för att få ett slut på Matildas långgrandiga förklaring om varför hon och Felix hade tagit med sig en fjärde person så att de, som av en händelse, blev jämna par över lunchen. ”Det är ett försök att para ihop mig med någon, och du vet att jag avskyr det.”

Matilda tystnade, krökte på läpparna och ryckte på axlarna. ”Okej, men nu är du här och de väntar redan på oss där inne. Kommer du med eller inte?”

Hennes väns fråga sammanfattade situationen på ett enkelt sätt. Denise kunde antingen välja att svälja sin irritation och följa med henne in till de väntande männen, eller åka hem och laga lunch åt sig själv i sin studentlägenhet. Sammanbitet kastade hon en blick mot restaurangen samtidigt som hennes mage förrådde henne genom att ge ifrån sig ett ljudligt klagomål. Hon var hungrig, det kunde hon inte förneka. Matilda höjde på ögonbrynen vid ljudet och ett nöjt leende spreds över ansiktet på henne. Ett leende som visade att hon redan vunnit.

”Vi går in.” Denise kastade en sista skarp blick på sin vän för att visa vad hon kände, men formade sedan ansiktet till ett lagom artig leende när de klev in genom dörren till restaurangen. En omedelbar doft av nylagad pasta och varma örtekryddor omslöt dem och fyllde hennes sinnen. Denise fick lust att sluta ögonen, dra in den genom näsan och svepas med i känslan av medelhavssommar. Istället ignorerade hon suget i magen och lät blicken svepa över den smakfullt inredda platsen med vita servetter, bordstabletter och dukar i kontrast till mörkt trämöblemang.

Felix, Matildas pojkvän sedan flera år tillbaka, reste sig när de kom in. Hans sällskap satt med ryggen mot ingången, men

kom också på fötter och vände sig mot dem. Matilda skyndade fram till Felix, gav honom en snabb kyss på kinden och beslagtog platsen bredvid hans så att Denise inte hade något annat val än att gå fram till den lediga stolen bredvid den främmande mannen. Hon hängde av sig jackan, vände sig mot sitt bordssällskap och sträckte fram handen.

”Denise. Trevligt att träffa dig.”

Den unge mannen framför henne tog hennes hand, mötte hennes blick och fick sedan det ansiktsuttryck Denise hade sett så många gånger förr. För många gånger. Hans ögon vidgades lätt och hans läppar särades långsamt medan han höll kvar hennes fingrar i sina som om han glömt att han borde släppa dem.

”Det...detsamma.” Det tog ett par sekunder, men sedan återfick han fattningen och rätade på ryggen. Hans mun drogs till ett brett leende och hans hand släppte hennes. ”Mattias.”

Denise nickade, torkade diskret bort hans handsvett mot baksidan av sina jeans och satte sig. Hon plockade upp sin meny från den vita bordsduken och avgjorde att han såg trevlig ut. Mörkblont hår, gröna ögon, rak näsa och en städad klädstil. Det fanns säkert många kvinnor som skulle ha blivit intresserade bara på grund av hans sympatiska utseende och välvårdade sätt.

När servitrisen kom in med ångande tagliatelle åt dem och Denise artigt hade svarat på alla frågor Mattias ställt om hennes kurser på lärarprogrammet, gjorde sig en gammal skräck påmind i hennes tankar. En som ibland kom krypande om nätterna och fick henne att knipa ihop ögonen i ångest. Tänk om hon aldrig skulle träffa någon? Tänk om hon skulle få leva ensam resten av livet?

Sedan hennes verklighetsfrånvända förälskelse i Kristian i nionde klass hade hon aldrig blivit kär igen. Inte en enda gång. Det hade fått henne att bli rädd på allvar för att hon kanske blivit immun mot det. Inte för att det inte fanns människor som

levde ensamma och trivdes med det, men det var inte så hon hade föreställt sig sitt eget liv. Hon ville träffa någon, bli kär, gifta sig och bilda familj.

”Vilka ämnen ska du undervisa i? När du är klar med din utbildning?”

Mattias fråga ryckte tillbaka henne till verkligheten och Denise upptäckte att han hade dragit sin stol närmare hennes, så nära att deras armar snuddade vid varandra när de använde besticken för att få upp maten från tallriken.

”Engelska och franska.” Denise svarade på frågan och stoppade sedan in en ny omgång spaghetti i munnen i ett försök att komma undan förhöret. Medan hon tuggade sänkte hon ögonbrynen mot Matilda över bordet för att visa henne vad hon tyckte om situationen hon försatt henne i. Matilda undvek skickligt hennes blick och riktade istället ett leende mot Mattias samtidigt som hon lutade sig fram.

”Mattias, vet du om att Denise älskar att se historiska platser? Jag har för mig att Felix berättade att du också är historieintresserad?”

Mattias sken upp som om solen utanför just flyttat in till dem på restaurangen. ”O ja, absolut!” Han vände sig mot Denise med ett leende som var lika ivrigt som brett. ”Gillar du också historia?”

”Jag...jag...” Denise svalde ner sin tugga och fick fram ett halvt leende. ”Jo, ja, det gör jag.” Hon kunde känna hur hennes mage sjönk när hon mötte Mattias blick igen. Varför gjorde Matilda så här mot henne? Varför gav hon en oskyldig kille förhoppningar genom att peka på gemensamma intressen hos dem? Förstod hon inte att hon bara förvärrade saken för dem båda?

Under resten av lunchen svarade Denise med enstaka ord här och var när Mattias pratade om vilka platser han besökt och vilka han skulle vilja resa till i framtiden. En framtid hon inte planerade att bli en del av. Hon behöll ögonen på pastan

framför sig medan hon snurrade upp den på gaffeln som garn på ett nystan. När de slutligen hade tagit sig igenom både huvudrätten och efterrätten och betalat notan reste sig alla fyra upp från bordet.

”Det här var ju trevligt.” Matilda ignorerade ännu en gång Denise blickar samtidigt som hon sköt in sin stol och skrattade lätt. ”Det måste vi göra om någon gång.”

”Definitivt.” Svaret kom från Mattias, men han såg inte på Matilda. Hans blick var fokuserad på Denise, med ett leende så hoppfullt att det gjorde ont i hjärtat på henne.

”Jag tror att vi behöver gå nu.” Matilda plockade upp sin mobiltelefon ur fickan, tittade demonstrativt på skärmen och stoppade tillbaka den. Sedan tog hon tag om Felix arm, gav Denise och Mattias ett leende tillsammans med ett hastigt hej då innan hon drog med sin pojkvän ut genom dörren. Felix såg sig om över axeln och gav dem en ursäktande blick innan de försvann utom synhåll.

”Jaha. Det verkar som att det bara blev vi två kvar.” Mattias såg mer än nöjd ut över att bli lämnad ensam med Denise. Han plockade upp hennes jacka från stolsryggen och höll ut den så att hon kunde stoppa in armarna. Denise accepterade gesten och tackade honom medan hon inombords utstötte en mental suck. De hade kommit fram till den oundvikliga delen, den som hon avskydde mer än vad någon annan verkade förstå.

Långsamt vände hon sig mot Mattias och såg honom i ögonen på ett sätt som hon undvikit att göra tidigare under lunchen. Hans leende var förväntansfullt och hans blick strålade mot henne med känslor som inte gick att misstolka.

”Så var bor du? Jag följer dig hem.” Han lade ena handen på hennes arm och visade med den andra att de skulle röra sig mot utgången. Medan en klump av medlidande tog form i magen på henne backade Denise ett steg så att hans hand föll av hennes arm. Sedan skakade hon på huvudet, medveten om att det inte fanns något enkelt eller vänligt sätt att göra det på.

”Nej, tack. Jag tar bussen hem.”

Mattias leende avtog och i hans ögon syntes början till förvirring. Han förblev tyst i ett par sekunder, som om han övervägde betydelsen av hennes ord, och tog sedan ett kliv framåt. ”Det är inga problem alls. Kom, så går vi.”

Han hade tolkat hennes motstånd som ovilja mot att vara till besvär. Ett faktum som tvingade Denise att vara så tydlig hon kunde, utan att vara elak.

”Mattias.” När hon yttrade hans namn väntade hon tills han såg henne i ögonen, tills han mötte hennes blick och såg det som låg bakom. ”Det var trevligt att träffa dig. Men jag tänker ta mig hem på egen hand nu.”

Den här gången utplånades hans leende. Ytterligare ett par plågsamma sekunder hann passera innan hon kunde se hur hoppet i hans blick falnade och till slut slocknade helt. En svag rodnad dök upp på hans kinder och Denise förstod att han kände sig bortgjord. Om det hade funnits något hon hade kunnat göra för att skona honom från att känna på det sättet, hade hon gjort det. Men det fanns inget. Om hon gav honom falska förhoppningar genom att låta honom följa henne hem nu skulle det bara göra saken värre senare. Det enda hon kunde göra, trots att det nästan gjorde henne illamående, var att avfärda honom här och nu. Innan han föll för henne på riktigt.

Mattias nickade ett par gånger och backade samtidigt ett steg. När han mötte hennes blick igen var den kall, på gränsen till hård. ”Jag förstår.” Han gjorde en grimas som om han tyckte att han hade betett sig som en idiot som försökt imponera på henne och snurrade sedan runt. Utan ett ord till farväl lämnade han restaurangen med hastiga steg.

Denise stod kvar med fukten i ögonen och väntade tills han försvunnit iväg längs trottoaren. Först då hängde hon sin handväska över axeln och gick ut. Hon hade ägnat sin lunch åt att sära en trevlig och sympatisk ung man. Men det hade varit oavsiktligt och ikväll skulle hon ringa Matilda och säga att hon

aldrig, *aldrig*, mer fick göra på det sättet mot henne. Matilda trodde att hon gjorde henne en tjänst, men det var precis tvärtom. Denise drog in luft genom näsan och lät den svaga brisen torka fukten i ögonen.

Hon skulle lägga det här bakom sig nu.